

[Arne Bjerregaard]

målstjenlige i at erkende realiteten og erkende det, vi må kalde modpartens lov, nemlig at man nødvendigvis må sætte sig ind i modpartens tankegang, ideer, fremtidsvisioner osv. Det må vi selvfølgelig også gøre fra vor side for at undgå fejlbedømmelser med hensyn til modpartens hensigter, for at undgå at prøve at realisere ønsketænkning og friholde os selv for det, vi må kalde realiteterne. Disse grundsætninger er nyttige at holde sig for øje, når man skal bedømme Sovjetunionens udenrigspolitik, ikke mindst Sovjetunionens holdning til afspænding og rustningskontrol.

Genèveforhandlingerne er på vej ind i en afgørende fase, for os at se i alt fald. Der er ingen tvivl om, at Sovjetunionen vil spille højt spil til det sidste, men Sovjetunionens interesse i at undgå udstationering af raketter på vestsiden er utvivlsomt så stor, at en konstruktiv – og jeg siger: konstruktiv – holdning fra NATOs side vil frembringe en situation, der i sidste instans vil fremvinge afgørende indrømmelser. Men også her må vi sige, at større uenighed i NATO kun vil føre til forhaling af det, vi ønsker, og at det vil ødelægge mulige realitetsforhandlinger i fremtiden.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal indledningsvis kort takke ordførerne for SF, for VS, for det radikale venstre og for socialdemokratiet for deres støtte til det forslag, som er fremsat her. Der er desværre ikke noget særlig nyt eller konstruktivt at takke ordførerne for de borgerlige partier eller udenrigsministeren for, men det skal jeg vende tilbage til.

Når dette forslag er fremsat på baggrund af den meget alvorlige situation, som man står i nu med forhandlingerne i Genève om INF-våbnene, skyldes det, at der fra forhandlerne i begge lejre, fra ledende politikere og fra tidligere og nuværende forhandlere, gives udtryk for, at tiden er ved at rinde ud, og at en løsning er fjernere end nogen sinde. I Genève deler man ikke den optimisme, som kommer til udtryk både i den artikel, udenrigsministeren skrev i Politiken i går, og i den tale, han holdt her i dag. Her er pessimismen entydig.

En stor fare ved dobbeltbeslutningen er den automatik, der ligger i, at ønsker man udstationering af nye raketter, ønsker man

Pershingraketter og krydsermissiler, behøver man blot at sørge for, at der ikke kommer noget forhandlingsresultat i Genève; så bliver våbnene automatisk stillet op.

Ja men kan man da mistænke nogen i den nuværende amerikanske administration for at nære den slags hensigter? Ja, det mener jeg man kan, og det mener jeg man kan med føje. Det kan man se ved, at der endnu ikke fra USAs side i realiteten er fremkommet et realistisk svar på de sovjetiske forhandlings tilbud. Man har i realiteten med den såkaldte mellemløsning ikke bevæget sig væk fra den nulløsning, som næsten alle – og øjensynlig også et flertal i dette ting – var enige om ikke kunne forhandles.

Jeg synes, det er en understregning af, hvordan sagerne forholder sig, i dag i en kronik i Politiken at se gengivet årsberetningen fra Caspar Weinbergers forsvarsministerium til kongressen og se, hvordan dobbeltbeslutningen udlægges her af den øverste militære ledelse i USA. I denne kronik citeres fra rapporten på følgende måde – jeg citerer altså fra Politikens kronik i dag. Det siges, at dobbeltbeslutningen »... præsenteres som »en autorisation til at udstationere Pershing II og landbaserede krydsermissiler samtidig med våbenkontrollinitiativer«.

Videre står der:

»Forsvarsstabens beretning om »USAs militære stilling« for 1984 siger faktisk, at der »i 1979 blev truffet den beslutning at udstationere 572 raketter i 5 europæiske lande«, og tilføjer, at »alle våben vil være på plads sidst i 1988«.

Jeg går ikke ud fra, at det amerikanske forsvarsministerium forsøger at føre kongressen bag lyset. Hvis det er holdningen i det amerikanske forsvarsministerium, hvis det er holdningen hos de amerikanske forhandlere, så kan vi kun vente én ting, nemlig at der ikke kommer noget forhandlingsresultat uden et massivt pres fra de europæiske NATO-lande. Det er netop det, det forslag, vi har til behandling her i dag, lægger op til.

Med det, der kom ud af vores forespørgselsdebat her i folketinget den 8. februar i år, det besynderlige kompromis, som blev indgået mellem socialdemokratiet og regeringen dengang, kom vi i virkeligheden ikke et skridt videre. Det kan vi se i dag, fordi udenrigsministeren udlægger og har arbejdet med dette dagsordensforslag, som om det var en